

סיפור הסיפורים

מאת ר. פאי

איורים פ. מירנדה

“Story Weaver”

היה זה יום קיץ יפה ביער-על הים בארץ
איפשהו הנהדרת.
לווייתנים רקדו על הגלים ושרו זה לזה. אריות
הים בעלי גופים חומים וחלקלקים שיחקו
במחבואים עם שחפי הים הרעשנים, נובחים
וצועקים.
כל יצור ביער היה מאושר, מאושר, מאושר.
"סלחו לי!" אמרת "זה לא יתכן. מעולם לא היה
זמן שבו כל יצור בכל מקום יהיה מאושר,
מאושר, מאושר."

המממ - אולי אתה צודק. אולי לא כל יצור היה מאושר. דוב-העיתונאי, לדוגמה. בתמונה הזו הדוב מנסה לחייך, אבל הוא בצרה גדולה. הוא פשוט לא יכול למצוא סיפור "חדשות מיוחדות". הוא שלח אפילו ציפור לחפש סיפור כזה, כי הציפורים נעות מהר יותר ורואות טוב יותר, אך הציפור חזרה גם היא ללא סיפור. "חדשות מיוחדות" מספרות תמיד על כעס ופחד ושנאה וחמדנות וביער לא היה כל דבר כזה. כולם היו מאושרים, מאושרים, מאושרים.

ולעיתונאי בלי סיפור "חדשות מיוחדות" לא מגיע להיות דוב-עיתונאי, חשב הדוב לעצמו בעצב. הוא יכול להיות דוב-מלצר או דוב-מטאטא רחוב או דוב-קול בטלפון שאומר "תחזור על המספר שחייגת" או "נא המתן, תורך רשום." הוא ארז את החפצים שלו והתחיל כבר ללכת אל תחנת האוטובוס, כשסארדארי המזמר קפץ מולו מאחורי עץ.

"האם אתה דוב-העיתונאי?" אמר סארדארי "הולך לאן שהוא?"

"אל תקרא לי כך כי אבכה" אמר הדוב והסביר לסארדארי שהוא עוזב ויהיה דוב-קול בטלפון.

"אל תהיה דוב טיפש, דוב" נזף בו סארדארי.
הוא שלף את הגיטרה שלו והתחיל לשיר.
"הציפורים המצייצות יפסיקו לצייץ
וינשופים יפסיקו לאומר 'הו-הו'
העולם יהיה מקום עצוב.
אינך מבין?"
"אינך מבין?" שרו הינשופים והציפורים
המצייצות."
"אם סארדארי המזמר לא, והדוב-העיתונאי לא,
העולם יהיה מקום עצוב. אינך מבין?" שר
סארדארי.
"אני נהנה להיות דוב-עיתונאי" אמר בעצב
הדוב. "אני אוהב לגלות דברים ולדבר עם
האנשים ולכתוב את הסיפורים שלהם, אבל אין
לי שום סיפור של "חדשות מיוחדות" וזה
אומר..."

א-הה!" שר סארדארי המזמר.
"מה?" שאל הדוב מופתע.
"אתה אוהב לגלות דברים! ולדבר עם אנשים!
ולכתוב את הסיפורים שלהם! דוב, אתה
דוב-עיתונאי אבל בנפשך אתה סופר, בבקשה..
דוב-הסופר!"
הדוב קרן מאושר. סארדארי צדק! הוא היה
באמת דוב-סופר.
"אגיד לך, דוב" המשיך סארדארי "בוא ונסע
בעולם, אתה ואני! אני אשיר ואתה, דוב,
תכתוב. לא, לא סיפורי "חדשות מיוחדות".
ממילא אף אחד לא זוכר אותם אחרי יומיים,
אלא סיפורים אמיתיים, על אנשים אמיתיים,
סיפורים שלעולם לא יזדקנו."
"הידד!" אמר הדוב.

ודוב-הסופר וסארדארי המזמר יצאו לחקור את העולם.

בכל מקום שאליו באו סארדארי שר לאנשים והדוב הקשיב להם. אחרי זמן מה הדוב התחיל לכתוב סיפורים וכתב הרבה סיפורים. סיפורי אושר שגרמו לאנשים לבכות, סיפורים מצחיקים שגרמו להם לחשוב, סיפורים עצובים שגרמו להם לקוות, וסיפורים מפחידים שהצחיקו אותם. ואורגי הסיפורים בכל העולם לקחו את החוטים הארוכים, החזקים והמבריקים של סיפורי הדוב וארגו אותם בסיפורים חדשים ונפלאים, שמהם אנו נהנים עכשיו.